

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 56/2019
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Тешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу 2К.358/18 од 10.09.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 189/18 од 04.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Тешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу 2К.358/18 од 10.09.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 189/18 од 04.12.2018. године, у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу 2К.358/18 од 10.09.2018. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 (стохиљада) динара коју је дужан да плати у року од 15 дана од правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће бити замењена у казну затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати нужне издатке оштећеном ББ у износу од 97.500,00 динара, те да плати суду трошкове кривичног поступка у износу од 13.900,00 динара и паушал у износу од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 189/18 од 04.12.2018. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Тешића и потврђена је пресуда Основног суда у Ужицу 2К.358/18 од 10.09.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Иван Тешић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 409. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуде Основног суда у Ужицу 2К.358/18 од 10.09.2018. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 189/18 од 04.12.2018. године, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе и обавезати приватног тужиоца да окривљеном надокнади све трошкове кривичног поступка у укупном износу од 190.500,00 динара и то 72.000,00 динара за одбрану на четири одржана главна претреса, 19.500,00 динара за приступ на два неодржана главна претреса, 66.000,00 динара за састав две жалбе и 33.000,00 динара за састав захтева за заштиту законитости или да укине наведене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву наводи да како је одредбом члана 65. став 2. ЗКП прописано да се приватна тужба подноси у року од 3 месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог, а који рок се по ставу браниоца односи и на све евентуалне измене и допуне чињеничних навода приватне тужбе, те како је приватни тужилац измену чињеничног описа приватне тужбе у погледу кривице окривљеног као битног елемента бића кривичног дела извршио тек након протекла законом прописаног рока од три месеца и то у завршној речи на главном претресу одржаном дана 10.09.2018. године, то је суд по ставу браниоца измену приватне тужбе требало да одбаци као неблаговремену, те да донесе одлуку по приватној тужби каква је поднета дана 12.12.2017. године. Овим наводима браниоца окривљеног се правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, јер се суштински указује да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога што измена оптужног акта није везана за рок из члана 65. став 2. КЗ, како то погрешно сматра бранилац окривљеног, већ приватни тужилац може, сходно одредби члана 409. ЗКП која се примењује и у скраћеном поступку, да врши измене чињеничног описа кривичног дела током целог кривичног поступка и то све до завршетка главног претреса и то тако што приватна тужба може бити измењена изостављањем, додавањем и променом одређених чињеничних навода, као и променом правне квалификације кривичног дела, при чему је суд везан за чињенични опис дела, а не и за правну квалификацију кривичног дела (члан 420. ЗКП). Имајући у виду наведено, те да из списка предмета произилази да је приватни тужилац ББ, односно његов пуномоћник - адвокат Томислав Живановић, у завршној речи на главном претресу одржаном дана 10.09.2018. године прецизирао приватну тужбу поднету против окривљеног АА дана 12.12.2017. године, у погледу чињеничног описа кривичног дела, а на шта је законом овлашћен, то се ова измена приватне тужбе извршена дана 10.09.2018. године не може сматрати неблаговременом, како то бранилац окривљеног неосновано истиче у поднетом захтеву, па стога суд, одлучивањем по измењеној приватној тужби приватног тужиоца од 10.09.2018. године, у конкретном случају није повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца.

Надаље, имајући у виду да овај суд налази да су нижестепени судови правилно прихватили садржину уређене приватне тужбе од 10.09.2018. године и правилно поступали по истој, при чему се правноснажна пресуда односи на исто лице - окривљеног АА и на кривично дело за које је он оптужен - кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, то се сходно томе као неосновани оцењују и наводи захтева браниоца окривљеног којима се истиче да су нижестепени судови поступајући по измењеној приватној тужби од 10.09.2018. године, која се по ставу браниоца окривљеног не може сматрати оптужбом поднетом од стране овлашћеног тужиоца, већ само приватна тужба поднета дана 12.12.2017. године, на посредан начин учинили и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер су побијаном правноснажном пресудом прекорачили оптужбу - приватну тужбу од 12.12.2017. године и тиме повредили субјективни идентитет оптужбе и пресуде.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду одредбе члана 409. став 5. ЗКП, истицањем да првостепени суд окривљеном није дао могућност да захтева довољно времена за припрему одбране по измењеној приватној тужби, а којим поступањем је истовремено повредио и право окривљеног на одбрану. Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да првостепена и другостепена пресуда не садрже разлоге о одлучним

чињеницама и то везано за прихватање садржине измењене приватне тужбе, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреда одредаба члана 409. став 5. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Тешића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреде закона наведене у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.